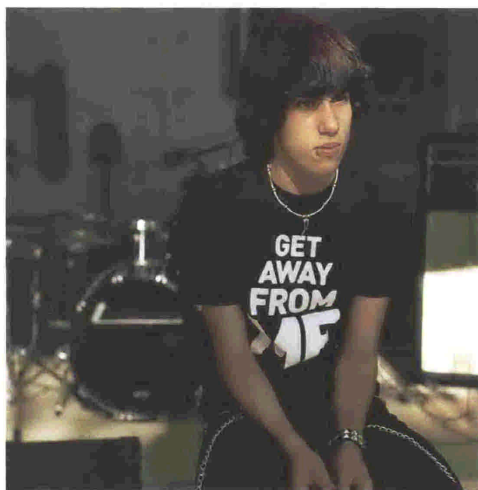

η ματιά του Psy **εφηβεία**

Κλείνεται συνέχεια στο δωμάτιό του, δεν έχει ποτέ καλή διάθεση, μιλάει ελάχιστα. Το παιδί σας έχει υψώσει γύρω του τείχη, βάζοντάς σας σε επικοινωνιακή... καραντίνα. **Η οικογενειακή σύμβουλος Αμαλία Λουίζου*** σας δίνει τα κλειδιά για την πόρτα της εφηβικής του ψυχής. Αυτό που πρέπει να κάνετε είναι να βρείτε ποιο «ταιριάζει» καλύτερα. Από τη **Λυδία Μπότση**

Δεν μας μιλάει πια

«Απάθεια, αποστασιοποίηση, σιωπή. Μόνο αυτές οι τρεις λέξεις μπορούν να περιγράψουν τη Χριστίνα τους τελευταίους μήνες όταν είναι σπίτι. Δεν ξέρω τι της συμβαίνει, τι σκέφτεται... Ανησυχώ. Και αισθάνομαι σαν να μην υπάρχω γι' αυτήν», εξομολογείται η Παναγιώτα, 41 ετών. Παρόλο που σκέψεις σαν αυτές ακούγονται στα ενήλικα αυτιά μας ως απολύτως λογικές, η αλήθεια είναι πως ο έφηβος εαυτός μας μάλλον θα τις αντιμετώπιζε ως βαρετές υπερβολές - από αυτές που συνηθίζουν να λένε οι γονείς. Για να αντιμετωπίσουμε βέβαια ένα πρόβλημα πρέπει να το καταλάβουμε - κι αυτό σίγουρα δεν γίνεται με το να προσπαθούμε να... μοιούμε ξανά στα εφηβικά μας παπούτσια. Αντίθετα πρέπει να αναζητήσουμε τη λύση του σε αυτό που το προκαλεί. «Η εφηβεία σηματοδοτεί τη μετάβα-

ΣΤΟ ΡΑΦΙ

Έφηβοι, των Φρανσουάζ Ντολτό και Καρλίν Τιπλίς - Ντολτό (εκδόσεις Πατάκης) Μαζί με την κόρη της, και απευθυνόμενη κυρίως στους εφήβους και μετά στους γονείς, η συγγραφέας, κυθουρίκι μωρητή της ψυχονάλυσης στη Γαλλία, αναλύει τα βασικά προβλήματα των εφήβων.

ση από την παιδική ηλικία στην ενήλικη ζωή - μια μετάβαση που συνοδεύεται από σωματικές και ψυχικές αλλαγές και εντονότερη ανάγκη για αποδοχή. Ο τρόπος που τις περισσότερες φορές το παιδί επιλέγει να διαχειριστεί όλα αυτά είναι να κλειστεί στον εαυτό του». Ακόμα όμως κι αν η παραπάνω εξήγηση μοιάζει πειστική, δεν μας βοηθά να καταλάβουμε γιατί βασικά «θύματα» της επίμονης αυτής σιωπής είμαστε εμείς. «Στην ηλικία αυτή τα παιδιά αρχίζουν να φιλτράρουν οτιδήποτε έχουν μάθει μέχρι τότε, ώστε να διαμορφώσουν την ταυτότητά τους, μια εντελώς δική τους στάση ζωής. Απαραίτητη... προϋπόθεση αυτής της διαδικασίας είναι η αποστασιοποίηση από τους γονείς τους. Αν σε αυτό προσθέσουμε την τριβή που δημιουργεί η δυσκολία των γονιών να αντιληφθούν ότι μαζί με τα παιδιά τους, μοιραία αλλάζει και ο δικός τους ρόλος, τότε μπορούμε να καταλάβουμε γιατί κι εκείνα μπορεί να επιλέγουν τη σιωπή». Εάν λοιπόν θέλετε να έχετε πρόσβαση -έσω και από την... κλειδαρότρυπα- στις σκέψεις του και τη ζωή του, παραμερίστε για λίγο τον θιγμένο γονεϊκό σας ναρκισσισμό και τους φόβους σας, δώστε προτεραιότητα στις ανάγκες του και βοηθήστε το να αποδεχθεί τις αλλαγές που του συμβαίνουν: μιλήστε μαζί του, ενισχύστε την αυτοπεποίθησή του, εξηγήστε του τους λόγους που θεωρείτε ότι κάνει λάθος, και αναγνωρίστε του το δικαίωμα να κάνει και πράγματα που ενδεχομένως να μην εγκρίνετε. Κι αυτό γιατί μόνο όταν αισθανθεί πως του αφήνετε χώρο και χρόνο να αναπνεύσει, θα σας αφήσει να ξαναμπείτε στο μυαλό και την ψυχή του.

**Η Αμαλία Λουίζου είναι ψυχοθεραπεύτρια και οικογενειακή σύμβουλος, επιστημονική συνεργάτις της Μονάδας Εφηβικής Υγείας του Νοσοκομείου Παιδών «Παν. & Αγλάτας Κυριακού» και ιδρυτικό μέλος του «Κέντρου Πατιδοί Έφηβου και Οικογένειας».*